

Arrest

nr. 237 019 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van 8 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 7 december 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 24 oktober 2017 nam het Commissariaat-Generaal in navolging hiervan een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker beweerde asielmotieven. Op 20 december 2018 weigerde ook de Raad, bij arrest met nummer 214 553, hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad bevestigde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen.

Op 25 oktober 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart dat hij steeds de waarheid sprak en hij stelt dat zijn problemen nog steeds actueel zijn. Verder zet verzoeker uiteen dat S. R. nog steeds in Istalef is en dat de twijfel omtrent de vraag of A. R. al dan niet zijn broer is, onterecht is. Verzoeker en zijn broer lieten een DNA-onderzoek doen om aan te tonen dat zij broers zijn en zij wachten momenteel op de resultaten, aldus verzoeker. In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een Afghaans paspoort dat werd uitgereikt op 14 februari 2019 in het consulaat van Afghanistan te Bonn (origineel) en een factuur van UZ Gent (origineel) voor. Verzoeker geeft tot slot nog aan bij terugkeer naar Afghanistan problemen te vrezen met S. R. en dat zijn broer die drie jaar geleden trouwde bovendien recent gescheiden is van zijn vrouw en zij mogelijk problemen kunnen krijgen met haar familie.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek

om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst, persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1.1. De Raad vestigt de aandacht op volgend motief van de bestreden beslissing: "Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de vaststelling dat uit uw administratief dossier blijkt dat u op 29 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk waarbij u een andere naam, andere geboorteplaats en andere geboortedatum opgaf uw algemene geloofwaardigheid ten zeerste onderuit haalt. In het kader van uw verzoek in Frankrijk stelde u S. B. te heten en geboren te zijn op (...) 1993 in Logar. Dat u de asielinstanties intentioneel tracht te misleiden door andere gegevens over uzelf te verstrekken getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade". Verzoeker gaat niet in op dit motief, minstens weerlegt hij het niet zodat er geen afbreuk aan gedaan wordt.

4.1.2. Waar verzoeker verklaart dat hij steeds de waarheid sprak en dat zijn problemen met S. R. nog steeds actueel zijn, en hij thans uitgebreid verwijst naar zijn afgelegde verklaringen, weze het benadrukt dat ingevolge het voormeld arrest van de Raad, de beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen, vaststaat. Het middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op voormeld arrest van de Raad, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen die eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open en verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beslissing in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden. Zoals de commissaris-generaal dan ook terecht besluit, wijzigt het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede verzoek naar dezelfde verklaringen verwijst die reeds in het kader van zijn eerder verzoek werden beoordeeld, niets aan de beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek en is dit op zich niet van aard om die vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De Raad wijst er vervolgens op dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de

vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoeker de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.

Door, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, wederom een betoog te voeren over onder meer het grondconflict en de problemen met S. R., en zijn eerdere verklaringen te herhalen, slaagt verzoeker er derhalve in casu niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheid, die zoals hoger uiteengezet een definitief karakter heeft verworven, te weerleggen.

Verder is verzoeker thans de mening toegedaan "dat hij wel degelijk als nieuw element" naar voren heeft gebracht dat hij een DNA-test heeft laten afnemen om aan te tonen dat R. A. wel degelijk zijn broer is. Om onbegrijpelijke reden, zo betoogt hij verder, heeft het Commissariaat-generaal niet gewacht op de resultaten hiervan, maar werd het dossier reeds binnen de week na de overdracht afgesloten. De Raad wijst er in dit kader vooreerst op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Daargelaten de vraag om welke reden verzoeker niet de nodige documenten verzamelde voorafgaandelijk aan de het indienen van zijn verzoek, dient te worden vastgesteld dat hij een beperkte lezing van het betreffende motief uit de bestreden beslissing geeft. De commissaris-generaal merkt niet enkel op dat het document een factuur betreft op naam van A. R. waaruit slechts blijkt dat hem gevraagd werd een betaling te doen, doch dit niets zegt over de resultaten van het onderzoek, en aldus vooralsnog niet wordt aangetoond dat zij daadwerkelijk broers zijn. Hij stelt bovendien: "Hoe dan ook werpt het feit of u al dan niet de broer bent van A. R. geen nieuw licht op de vaststellingen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming omtrent de ongeloofwaardigheid van het door u beweerde grondconflict, die door de RvV bevestigd werden." Verzoeker slaagt er derhalve niet in dit besluit aan het wankelen te brengen zodat het overeind blijft.

4.1.3. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen of het aanbrengen van elementen die hiervan in het verlengde liggen, hetgeen niets wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.2. Verder meent verzoeker dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hij verwijst naar de 'UNHCR Guidelines' van 6 augustus 2013 waaruit hij afleidt dat er duidelijk een algemeen probleem is in Afghanistan dat recht geeft op subsidiaire bescherming en hij ook door zijn persoonlijke situatie gevaar loopt.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie en een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul, alwaar verzoeker verklaart van afkomstig te zijn, actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Tevens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker ontwikkelt onder verwijzing naar de 'UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 – minder recent bronnenmateriaal dan waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing – slechts een algemeen betoog waarin hij stelt dat het duidelijk is dat er een algemeen probleem is in Afghanistan dat recht geeft op subsidiaire bescherming en hij verwijst naar het "risicoprofiel van zijn oom" waarmee de commissaris-generaal geenszins rekening gehouden heeft.

Verzoeker, met wiens persoonlijke, individuele situatie in weerwil van zijn huidige verzuchtingen wel degelijk rekening werd gehouden, slaagt er evenwel niet in dwingende argumenten of concrete gegevens aan te brengen die een ander licht werpen op de onderbouwde appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing. De pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake worden dan ook niet ontkracht. De uiteenzetting van verzoeker omtrent "risicoprofiel van zijn oom" en voormelde 'UNHCR Guidelines' zijn geenszins van aard om de concrete motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie en regio van herkomst in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker laat dan ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg

van het willekeurig geweld. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gezien ook de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke. Evenmin beschikt de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 8 juni 2020 herneemt dat zij een DNA test heeft laten afnemen ten einde aan te tonen dat R.A. wel degelijk haar broer is. Tevens volhardt verzoekende partij onder verwijzing naar het verslag van het UNHCR dat zij door haar profiel gevaar loopt. In haar pleitnota citeert verzoekende partij nog uit het rapport "Afghanistan 2020 Crime & Safety Report" van februari 2020.

Met het summier hernemen en aandikken van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift, vermag verzoekende partij geen afbreuk te doen aan de dienaangaande in voormelde beschikking opgenomen overwegingen. Het louter verwijzen naar en citeren uit een algemeen rapport betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, is geenszins van aard om de concrete motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij en de veiligheidssituatie haar regio van herkomst in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partij laat dan ook na het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hiertoe, gezien ook de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS